

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.172/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. november 18. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. április 14. napján kihirdetett 18.B.101/2024/61. számú ítéletét – Terhelt3 III. r. vádlott vonatkozásában – megváltoztatja.

A pénzbüntetés részleteinek számát 20 (húsz) hónapban, az egy havi részlet összegét 45.000.- (negyvenötezer) Ft-ban határozza meg.

Az első havi részletet Terhelt3 III. r. vádlott az ítélet jogerőre emelkedését követő hónap 20. napjáig köteles megfizetni, míg a további részletek minden hónap 20. napjáig esedékesek.

A másodfokú bíróság tájékoztatja Terhelt3 III. r. vádlottat, hogy a részére kiadni rendelt bűnjelek az állam tulajdonába kerülnek, ha azokat a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a bűnjeljegyzék számában az évszám helyesen 2021.

Az ítéltábla határozata ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) az ügyben először 2024. június 3. napján 1.B.101/2024/25-I.számon hozott ügydöntő határozatot Terhelt3 I. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottat érintően, miután az előkészítő ülésen tett beismerő nyilatkozatukat a bíróság elfogadta. Az ítélet Terhelt4 IV. r. vádlott tekintetében 2024. június 5. napján jogerőre emelkedett. A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2024. október 10. napján meghozott és 2024. november 12. napján véglegessé vált 4.Bf.227/2024/7.számú határozatával az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott tekintetében hatályon kívül helyezte a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 14. § (3) bekezdésének a) pontjában írt szabály megsértése miatt - a Be. 608. § (1) bekezdésének b) pontja és a Be. 590. § (11) bekezdése alapján - abszolút hatályon kívül helyezési okból, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

[2] A megismételt eljárásban a törvényszék a 2025. április 14. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 18.B.101/2024/61. számú ítéletében Terhelt3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés a) pont]. A III. r. vádlottat ezért 2 év - végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett – börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A törvényszék a próbaidő tartamára elrendelte a III. r. vádlott pártfogó felügyeletét, és külön magatartási szabályként előírta, hogy a III. r. vádlott – beleegyezése esetén – kábítószer-függőséget megelőző, ill. kezelő gyógykezelésen vegyen részt. A törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetére úgy rendelkezett, hogy a terhelt legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék a pénzbüntetés egy napi tételének megfelelő összeget 3.000.- Ft-ban határozta meg, így a terheltet összesen 900.000.- Ft pénzbüntetés megfizetésére kötelezte. A törvényszék a pénzbüntetés megfizetésére 24 havi részletfizetést (egy havi részlet összege 37.500.- Ft) engedélyezett, egyben rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetésének, ill. az egy havi részlet megfizetése elmulasztásának jogkövetkezményeiről, továbbá a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére az előzetes fogvatartásban és az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és a terheltnek történő kiadásáról, valamint az eljárás során felmerült 90.770.- Ft bűnügyi költség terhelt általi viseléséről.

[3] A törvényszék Terhelt4 IV. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat] miatt 1 év 6 hónap - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett – börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetére úgy rendelkezett, hogy a terhelt legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék a pénzbüntetés egy napi tételének megfelelő összeget 3.000.- Ft-ban határozta meg, így a terheltet összesen 600.000.- Ft pénzbüntetés megfizetésére kötelezte. A törvényszék a pénzbüntetés megfizetésére 15 havi részletfizetést engedélyezett, egyben rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetésének, ill. az egy havi részlet megfizetése elmulasztásának jogkövetkezményeiről, továbbá a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére az előzetes fogvatartásban és az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, valamint az eljárás folyamán lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és a IV. r. terhelt részére történő kiadásáról.

[4] Az ítélet ellen az ügyész Terhelt3 III. r. vádlott terhére súlyosításért, a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése, a szabadságvesztés büntetés végrehajtása próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést. Álláspontja szerint ugyanis a törvényszék eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, holott a súlyosító körülmények (büntetett előélet, társas elkövetés, a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága) szigorúbb büntetés kiszabását indokolják. Emellett a III. r. vádlott beismerése kapcsán nem hagyható figyelmen kívül, hogy a terheltet tetten érték, kábítószer foglaltak le tőle és az időmúlás sem számottevő.

[5] Az elsőfokú ítélet Terhelt4 IV. r. vádlott vonatkozásában 2025. április 14. napján jogerőre emelkedett.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (a továbbiakban: fellebbviteli főügyészség) a felterjesztett ügyirattal együtt megküldött BF.314/2024/25. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva, a Terhelt3 III. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítását indítványozta. Rámutatott, hogy a törvényszék elmulasztotta súlyosító körülményként értékelni a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságát. Kifejtette, hogy a III. r. vádlott javára feltárt enyhítő körülményekre tekintettel – figyelembe véve a bűncselekmény büntetési tételét és az irányadó középértéket is – az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a büntetési tétel alsó határánál enyhébb büntetés kiszabása indokolt, a törvényszék által alkalmazott törvényi minimum azonban nem alkalmas a büntetési célok elérésére. Erre tekintettel az ítélet megváltoztatása, a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése, a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése és – a bünszövetségben történt elkövetésre is figyelemmel - közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása szükséges, egyebekben az elsőfokú ügydöntő határozat helybenhagyására tett indítványt.

[7] Terhelt3 III. r. vádlott védője a fellebbviteli főügyészség fellebbezésére tett észrevételében kifejtette, hogy a törvényszék a megismételt eljárásban is törvényes és az ügy körülményeit tekintve minden szempontból megfelelő ítéletet hozott védecével szemben, így a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés nem foghat helyt.

[8] A hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága értékelésének hiányával kapcsolatos ügyészi kifogással szemben megállapítható, hogy a törvényszék kifejezetten vizsgálta ezt a körülményt, melynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy ezen ügyészi hivatkozást nem támasztják alá nyilvános adatok (elsőfokú ítélet [31] bekezdés).

[9] Ezen túlmenően az ügyészi fellebbezés nem tartalmaz olyan egyéb hivatkozást, amely tartalmilag megindokolná az elsőfokú ítélet súlyosítását. A középérték ugyanis nem súlyosító körülmény, hanem egy olyan iránymutatás, amelytől a bíróságoknak éppen az ügyek sajátosságai miatt el lehet és el is kell térni. Álláspontja szerint nem véletlen, hogy a megismételt eljárásban más összetételben eljáró bíróság a főbüntetés tekintetében azonos ítéletet hozott a korábbi elsőfokú ítélettel. Ez is azt mutatja, hogy a közvetlenség elve alapján a bíróság több alkalommal is meggyőződött arról, hogy védenre esetében a körülmények nem indokolják végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását.

[10] Ennek kapcsán a védő a terhelt javára értékelendő enyhítő körülményekre hivatkozott, különösen az őszinte megbánásra, a terheltnek fel nem róható, több mint négyéves időmúlásra, a terhelt által letartóztatásban, majd bűnügyi felügyeletben töltött időre, az őszinte beismerésre és feltáró jellegű vallomásra, valamint a terhelt rendezett életvitelére (a terhelt sikeresen visszatért az eredeti szakmájához, megházasodott, 2024 novemberében gyermeke született, azaz mind a családi, mind a jövedelmi viszonyai rendezettek).

[11] A védő hivatkozott a törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla közelmúltbeli ítélkezési gyakorlatára is, amelyből az látható, hogy vannak olyan kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos ügyek, ahol Terhelt3 III. r. vádlott cselekményével megegyező minősítésű cselekmények esetén sem látta indokoltnak a bíróság végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazását.

[12] A védő továbbá utalt az elsőfokú ítélet [35] bekezdésére is, melynek értelmében a speciális prevenció célját nemhogy segítené, hanem ellenkezőleg, nagyban veszélyeztetné, ha egy a társadalmi normákba egyébként már teljes mértékben visszailleszkedett személy esetében végrehajtandó szabadságvesztés kerülne alkalmazásra. Az eljárás során korábban már benyújtott iratok egyértelműen azt mutatják, hogy Terhelt3 III. r. terhelt az elmúlt években gyökeresen változtatott azon az életmódján, amely jelen eljáráshoz vezetett, és visszatért korábbi törvénytisztelő életviteléhez. Korábbi munkái mellett a 2025/2026-os évadban a intézménylban is közreműködik koreográfusként, amelyre vonatkozó szerződést csatolta.

[13] A védő megítélése szerint Terhelt3 III. r. terhelt esetében jól tetten érhető a büntetőeljárás és a személyi szabadságot érintő kényszerintézkedések visszatartó ereje. A nyomatékos enyhítő körülményekre tekintettel mind a Btk. 82. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja szerinti „enyhítő szakasz” alkalmazása, mind a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése indokolt, melyre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[14] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés elintézésére nyilvános ülést tűzött ki a Be. 599. § (1) bekezdése alapján.

[15] Terhelt3 III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásban tett észrevételeivel egyezően nyilatkozott, azt hangsúlyozva, hogy büntető anyagi jogi szempontból a korábbi elsőfokú ítélet is megfelelő volt, a megismételt eljárásban meghozott elsőfokú döntés pedig már eljárásjogi szempontból sem kifogásolható. Mivel az elsőfokú ügydöntő határozat megváltoztatására nincs indok, a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[16] Terhelt3 III. r. vádlott felszólalásában és az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy teljes mértékben tisztában van az általa elkövetett bűncselekmény súlyosságával, amelyért vállalja a felelősséget. Részletesen beszámolt arról, hogy hogyan sikerült visszaépítenie az életét, valamint, hogy jelenleg milyen színházi előadásokon dolgozik. Hangsúlyozta, hogy soha nem volt még ilyen teljes és előremutató élete, mind magánéletileg, mind szakmailag, mint most. Megítélése szerint, ha kiszakítanák a jelenlegi

környezetéből, az igazságszolgáltatás alapvető célja, a reintegráció nem teljesülne, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[17] A Terhelt3 III. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezés nem alapos.

[18] Az ítéltábla a Be. 590. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára is – az elsőfokú ítélet rendelkezéseit a büntetés súlyosítását célzó fellebbezés által meghatározott kereteken belül bírálta felül. A kizárólag az ügyész által bejelentett súlyosítást célzó fellebbezés folytán ugyanis nem volt helye teljes körű felülbírálatnak. [Be. 590. § (1) és (2) bekezdés]

[19] Az ítéltábla ezért határozatát a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja szerint az elsőfokon eljáró törvényszék által megállapított tényállásra alapította, ahhoz kötve volt.

[20] Az ítéltábla első körben a Terhelt3 III. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozó megállapításokat vizsgálta meg, azzal, hogy az e körben megállapított tények a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjában írtak szerint nem a történeti tényállás részei.

[21] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásában szereplő személyi körülményekre vonatkozóan megállapított tényeket – a terheltnek a nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján – az alábbiakkal egészíti ki:

- Terhelt3 III. r. vádlottnak rendszeres gyógyszeres, ill. orvosi kezelést igénylő betegsége nincs;

- tartozása nincs.

[22] Az ítéltábla a korlátozott felülbírálat során is vizsgálta az eljárási szabályok megtartását [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont], mellyel összefüggésben megállapította, hogy a megismételt elsőfokú eljárásban nem történt olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely megalapozná az elsőfokú ítéletnek a Be. 607. § (1) bekezdése és 608. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését. Megállapítható volt továbbá az is, hogy nem történt olyan, a másodfokú eljárásban nem orvosolható relatív eljárási szabálysértés sem, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására. [Be. 609. § (1) bekezdés]

[23] A felülbírálat során nem volt megállapítható olyan ok sem, amely Terhelt3 III. r. vádlott felmentését vagy az eljárás megszüntetését indokolná [Be. 566. § (1) bekezdés, 567. § (1) és (2) bekezdés, 590. § (5) bekezdés b) pont].

[24] Az elsőfokú bíróság helyesen és törvényesen járt el, amikor a Be. 524. § (1) bekezdése alapján a megismételt ügy tárgyalásán elfogadta Terhelt3 III. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát, a Be. 504. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban meghatározott feltételek csakugyan fennálltak.

[25] A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett Terhelt3 III. r. vádlott bűnösségére, a terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítése is törvényes.

[26] Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor is, amikor a Btk. időbeli hatályát megvizsgálva, a cselekmény elkövetésekor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazta.

[27] Az ítéltábla a büntetés súlyosítását célzó fellebbezés kapcsán az alábbi, a büntetés céljára és a büntetés kiszabásának elveire vonatkozó anyagi jogi rendelkezéseket hívja fel.

[28] A büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el [Btk. 79. §]. A büntetést a Btk.-ban meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez [Btk. 80. § (1) bekezdés].

[29] Határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. A középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének fele [Btk. 80. § (2) bekezdés].

[30] A fellebbezési főügyészség átiratában helyesen hivatkozott arra, hogy jelen ügyben a Terhelt3 III. r. vádlottal szemben kiszabható büntetés tételkerete 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés, míg a középérték 7 év 6 hónap.

[31] A bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú Büntető Kollégiumi vélemény (a továbbiakban: 56. BK vélemény) is rögzíti, hogy a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő (összefoglalóan a büntetést befolyásoló) körülmények a büntetést alakíthatják. A büntetést befolyásoló körülményeket nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem az enyhítő és súlyosító körülmények száma, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[32] A törvényszék a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket összességében helyesen tárta fel és megfelelően értékelte.

[33] Az ítéltábla azonban - egyetértve az ügyészi állásponttal – a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságát súlyosító körülményként vette figyelembe. Az 56. BK vélemény III.11. pontja szerint a bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a

számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. A Legfőbb Ügyészségnek a bűnözés 2021. évi adatairól készült tájékoztatójából, valamint a legfőbb ügyész országgyűlési beszámolóiból megállapítható, hogy a kábítószerre elkövetett bűncselekmények száma 2017-ben, 2019-ben és 2020-ban közel azonos (kb. 6500) volt, 2018-ban volt egy kiugrás (8146), míg 2021-ben 7004 volt. A törvényszék tehát helyesen érvelt amellett, hogy a jelen ügyhöz hasonló bűncselekmények számának lényeges emelkedése a korábbi időszakhoz képest nem állapítható meg. A Nemzeti Drog Fókuszpont 2021-es jelentéséből, amely a Legfőbb Ügyészség Egységes Nyomozóhatósági és Ügyészeti Bűnügyi Statisztikai Rendszerében (ENYÜBS) rögzített adatok alapján készül, azonban az látható, hogy 2020-ban a legtöbb kábítószer-bűncselekményt Budapesten (37,8 %) vagy Pest megyében (8,1 %) regisztrálták, a többi megye közül az északi határ mentén fekvő Győr-Moson-Sopron megye részesedése volt a legmagasabb (6,3 %), melyet Fejér (5 %) és Komárom-Esztergom (4,6 %) megyék követtek. A 2022-es jelentésből pedig az tűnik ki, hogy 2021-ben a legtöbb kábítószer-bűncselekményt Budapesten (40,9 %) vagy Pest megyében (7,7 %) követték el, míg a többi megye közül Komárom-Esztergom megye részesedése volt a legmagasabb (5,8 %), melyet Győr-Moson-Sopron (5,6 %) és Baranya (4,1 %) megyék követtek. Így a fenti adatok alapján megállapítható, hogy 2020-ban és 2021-ben az ilyen típusú bűncselekmények száma Budapesten lényegesen magasabb volt az átlagosnál.

[34] Az 56. BK vélemény III/10. pontja szerint enyhítő körülmény, ha a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő telt el; minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely enyhítőként értékelhető. Nagyobb a nyomatéka, ha megközelíti az elévülési időt; csökken a nyomatéka, vagy el is enyészhet, ha az időmúlást maga az elkövető idézte elő. Enyhítő körülmény továbbá, ha az elkövető hosszabb ideig állt büntetőeljárás súlya alatt; nagyobb a nyomatéka, ha előzetes fogvatartásban volt, ilyenkor az előzőnél rövidebb tartam is enyhítőként értékelhető. A leírtakra tekintettel a törvényszék helytállóan vette figyelembe enyhítő körülményként az időmúlást. Ezzel összefüggésben arra is figyelemmel kellett lenni, hogy Terhelt3 III. r. terhelt már a nyomozati szakban beismerő és feltáró jellegű vallomást tett, és esetében a további bizonyítást éppen az előkészítő ülésen tett beismerő és tárgyalásról lemondó nyilatkozata, ill. a megismételt eljárásban a tárgyaláson tett beismerő nyilatkozata tette szükségtelemmé. Megjegyzést érdemel, hogy a korábbi másodfokú döntés meghozatala (2024. október 10.) óta is több mint egy év telt el. A fentieken túl a 2/2017. (II. 10.) AB határozatban és az 56. BK vélemény III.10. pontjában foglaltakra tekintettel az időmúlás mellett enyhítő körülményként kell értékelni a büntetőeljárás elhúzódását is, amelyre az ítélet indokolásában a Be. 564. § (4) bekezdés b) pontja alapján utalni kell. Ennek kapcsán figyelembe kellett venni, hogy a terhelt a korábbi elsőfokú eljárás 2024. június 3. napján történt befejezéséig mindvégig kényszerintézkedés hatálya alatt állt, és ebből fél évet a szabad mozgás tényleges elvonásával járó letartóztatásban, míg közel négy hónapot ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött. A fentiek szerint ilyenkor a büntetőeljárás hatálya alatt töltött rövidebb idő is enyhítőként értékelendő.

[35] A bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás mellett enyhítő körülményként kellett figyelembe venni a III. r. terhelt megbánó magatartását is.

[36] Nem tévedett a törvényszék akkor, amikor a bűnszövetségben történő elkövetést, mint a társas elkövetés egy formáját nem értékelte súlyosító tényezőként, a jelen ügy tárgyát képező cselekmény ugyanis éppen a bűnszövetségi elkövetési formára tekintettel minősül súlyosabban, azaz a Btk. 176. § (2) bekezdésének a) pontja szerint. Az 56. BK vélemény III.12. pontjában foglaltak alapján, ha a társas elkövetés a bűncselekmény minősített esete,

akkor e körülmény súlyosítóként való figyelembevétele a kétszeres értékelés tilalmába ütközne. Ellenben a törvényszék helyesen értékelte a III. r. vádlott terhére súlyosító körülményként a társtettesi elkövetést, a bünszövetségi és a társtettesi elkövetési forma ugyanis nem jár feltétlenül együtt, a bünszövetség keretében tanúsított elkövetői magatartás ugyanis az adott ügytől függően minősülhet felbujtói vagy bűnsegédi tevékenységnek is.

[37] Az ügyészi fellebbezés az elsőfokú bíróság értékelésével szemben nagyobb jelentőséget tulajdonított a terhelt büntetett előéletének, mellyel összefüggésben az ítéltábla az alábbiakra mutat rá. A rendelkezésre álló adatok alapján valóban megállapítható, hogy a terhelt a jelen ügy tárgyát képező bűncselekmény egyrészének elkövetési ideje alatt büntetőeljárás hatálya alatt állt ittas járművezetés vétsége miatt (elkövetési idő: 2020. szeptember 7.), és láthatóan sem ez a körülmény, sem e másik büntetőügy miatti jogerős elítélés (2021. január 12.) nem tartotta vissza az újabb bűncselekmény elkövetésének megkezdésétől, majd a bűncselekmény folytatásától. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint továbbá a III. r. terhelt fogyasztóként került kapcsolatba a II. r. vádlottal, és 2020 novemberétől kapcsolódott be a kábítószer terjesztésébe. Elmondható tehát, hogy a terhelt az ittas járművezetést nagyjából ugyanabban az időszakban követte el, mint a jelen ügy tárgyát képező bűncselekményt, ezért a rendelkezésre álló adatokból arra vonható le következtetés, hogy a terhelt alkoholfogyasztását és a kábítószer használatot lényegében ugyanaz a Covid-19 járvány okozta egzisztenciális és magánéleti válság indikálta, azzal a megjegyzéssel, hogy nyilvánvalóan az alkoholfogyasztás önmagában nem valósít meg bűncselekményt, és a kábítószer fogyasztása sem jár feltétlenül együtt a kábítószer terjesztésével. Az ítéltábla álláspontja szerint a fentiekkel van összhangban a Drog Fókuszpont 2021-es és 2022-es jelentésének azon megállapítása is, hogy a kábítószer hatása alatt kábítószer-bűncselekménytől különböző más bűncselekményt elkövetők között legmagasabb arányban (kb. 80 %) a közlekedési bűncselekményt (elsősorban ittas és/vagy bódult állapotban elkövetett járművezetés) megvalósító személyek vannak. A két bűncselekmény tehát lényegében egy töről fakad, ezért a törvényszék – az ittas járművezetés kisebb tárgyi súlyát is figyelembe véve - helyesen értékelte kisebb nyomatékkaal súlyosító körülményként a terhelt büntetett előéletét.

[38] A törvényszék a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyát is megfelelően érvényre juttatva, a nyomatékos enyhítő körülményeket, különösen a terhelt feltárá jellegű beismerő vallomását, a terhelt megváltozott és rendezett életvitelét értékelve megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a büntetési célok a két év tartamú szabadságvesztés kiszabásával és a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztésével is elérhetőek. Az ítéltábla álláspontja szerint a büntetés kellően egyéniesített, és hatékonyan szolgálja mind a generális-, mind a speciális prevenciók célokat, emellett a büntetés kiszabása körében a fentiekben leírtak sem indokolják a kiszabott büntetés súlyosítását. Az elsőfokú ítélet [35]-[36] bekezdésében rögzített érveléssel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[39] Helytállóan döntött arról is a törvényszék, hogy a cselekmény tárgyi súlyára figyelemmel a felfüggesztés próbaidejének törvényi maximumban való meghatározása indokolt. A cselekmény elkövetése idején hatályos anyagi jogi rendelkezések értelmében a kábítószerfogyasztó személyek megbüntetésénél fontosabb szempont volt a probléma szociális és egészségügyi fókuszú megközelítése és az elkövetők társadalmi reintegrációja, ezért a törvényben meghatározott feltételek esetén az elterelés jogintézménye biztosította, hogy attól függően, hogy az érintett személynél milyen szintű a kábítószer fogyasztás, az elkövető kábítószer-függőséget gyógyító kezelésben, kábítószer-használatot kezelő más

ellátásban részesüljön, vagy megelőző-felvilágosító szolgáltatáson vegyen részt. Mivel a III. r. vádlottat érintően megállapítható volt, hogy a kereskedői típusú magatartás a kábítószer fogyasztásából fakadt, a törvényszék helyes rendelkezést hozott akkor is, amikor a terhelttel szemben pártfogó felügyeletet rendelt el, és külön magatartási szabályt is előírt.

[40] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés felfüggesztésére figyelemmel helyesen járt el akkor is, amikor a 8/2015. (IV. 17.) AB határozat értelmében vizsgálta az előzetes mentesítés lehetőségét, melynek során figyelemmel volt arra, hogy a büntetett előélethez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítés kivételes, mérlegelésen alapuló, rendkívüli jellegű intézkedés. Kétségtelen, hogy az eljárás folyamán feltárt adatok szerint a bűncselekmény elkövetése óta a terhelt életvitele, életvezetése kedvező irányba változott, azonban a bűncselekmény jellegére, tárgyi súlyára, a társas elkövetésre és az elhúzódo elkövetési időre figyelemmel az ítéltábla osztotta a törvényszék álláspontját a tekintetben, hogy az előzetes mentesítés feltételei nem állnak fenn.

[41] A törvényszék a Btk. 50. § (1), (2) és (3) bekezdésének megfelelő alkalmazásával szabott ki a III. r. vádlottal szemben pénzbüntetést, és a Btk. 50. § (4) bekezdése alapján helyesen döntött a részletfizetés alkalmazásáról. A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 42. § (3) bekezdése alapján azonban a részletfizetés olyan, havonta fizetendő összegben engedélyezhető, amely osztható a pénzbüntetés esetén az ügydöntő határozatban megállapított napi tétel összegével. Mivel e jogszabályi feltételnek a napi tétel 37.500.- Ft-os összege nem felel meg, az ítéltábla módosította a havi részletek számát és az egy havi részletnek megfelelő összeget, valamint pontosította a havi részletek megfizetésére vonatkozó rendelkezést is. Az egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetén irányadó átváltoztatásra vonatkozó rendelkezés jogszerű.

[42] A másodfokú bíróság észlelte, hogy a lefoglalás megszüntetésével érintett és a III. r. vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek tekintetében az elsőfokú bíróság rendelkezése a - 2024. március 1. napjától hatályos - Be. 321. § (5a) bekezdése szerinti figyelmeztetést nem tartalmazza, ezért azt pótolta.

[43] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra, az előzetes fogvatartásban, valamint az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítására, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések törvényesek.

[44] A fentiekre tekintettel az ítéltábla – a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen – a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a bűnjeljegyzék számában az elírást a Be. 453. § (6) bekezdése alapján kijavította.

[45] Az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései zárják ki, mivel az elsőfokú bírósággal ellentétes döntés a másodfokú eljárás eredményeként nem született.

Budapest, 2025. november 18.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke,

Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. előadó bíró,

Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. április 14. napján kihirdetett 18.B.101/2024/61. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 4.Bf.172/2025/8. számú határozata folytán – 2025. november 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. november 18.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke